

ΙΕΡΟΝ ΑΝΘΟΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ, ἐσύ, π' ἀνθίζεις
σὲ χαραγὲς μαρμάρων
καὶ τὰ μνημεῖα στολίζεις,
ποῦ ἡ λύσσα τῶν βαρβάρων
δὲν τᾶχει εὐλαβηθῆ —
ποῦ τᾶχα ἔχει βρεθῆ
μέσα σ' αὐτῇ τῇ ξέρῃ
τόση δροσιά; Ποιό χέρι
μ' ἀγάπη σὲ δροσιζει;
Ποιά μάγισσα ἐδῶ γύρω,
ποιά τὸ κρυφοποτίζει
τὸ μάρμαρο τὸ στεῖρο;

Ὅταν τὰ διαμαντένια
φεγγοβολοῦν ἀστέρια,
τότε μιὰ μαρμαρένια
θεά, ποῦμειν' ἀκέρια,
ἀπὸ τὸ βᾶθρο ἀγάλι
σὰν ἴσκιος κατεβαίνει
χιονόλευκη, θλιμμένη,
κλαίει συντριμμένα κάλλη,
κλαίει δόξα περασμένη
κυλοῦν μαργαριτάρια
στά σκόρπια ἐκεῖ λιθάρια,
ποῦ ἀσπρίζουν σὰν ὀστᾶ.

Μήπως τὰ δάκρυα αὐτά,
πῶχουν πηγὴν ἀγία,
μήπως κ' ἐσὲ ραντίζουν,
μήπως κ' ἐσὲ ποτίζουν
καὶ τόση πνέεις μαγεία;
Δὲν εἶσαι ἄνθος κοινό·
ἐσένα δὲν σὲ τρέφει
τὸ βροχερὸ τὸ νέφι,
ποῦ πλέει στὸν οὐρανό.
Δροσιὰς σὲ τρέφουν ἄλλες·
Ἱερῶν δακρύων στάλες.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

